

for disse tvende Kreditforeninger lige siden disse Foreningers Stiftelse. Vi se jo saaledes, at der har været en Erkendelse oppe hos Lovgivningsmagten om, at disse Foreninger maa støttes. Man vil se, at da disse Foreninger stiftedes, blev der hdet dem et Statslån af 10,000 Kr.; man ser endvidere, at Staten har anset det for nødvendigt at hde dem en Rentegaranti for deres Obligationer, hvilket ganske vist ikke er noget finansielt Tilskud, men dog vil kunne blive et finansielt Tilskud, naar Forholdene gøre det nødvendigt. Vi se endvidere, at Staten har indsat en Bestemmelse i Loven, som gaar ud paa at betale de Omkostninger, som ere forbundne med Burderings- og Takationsforretningerne, Omkostninger, som vist beløbe sig til 15 à 17,000 Kroner om Aaret. Og man ser endvidere nu, at Lovgivningsmagten er i Begreb med at gaa et Skridt videre i den Retning, nemlig ved at paatage sig Forpligtelsen til at lønne de Revisorer, som blive udnævnte af Indenrigsministeriet til at revidere disse Foreningers Regnskaber, ligesom man ogsaa i § 1 søger at give dem en favoriseret Stilling fremfor den, som de andre mindre Ejendomsbesiddere have. Jeg antager, at Grunden til, at Lovgivningsmagten har givet disse Foreninger denne begunstigebe Særstilling, maa ligge i en Erkendelse hos Lovgivningsmagten om, at denne Samfundsklasse, som disse Foreninger omfatte, ikke ved egen Hjælp eller egne Midler vilde være i Stand til at opretholde denne Institution, undtagen den sit Støtte af Statskassen. Ligeledes har Lovgivningsmagten haft det Syn paa denne Samfundsklasse, at den er uvurderlig for vort Samfund ved sit arbejdssomme Slid og at den i det hele taget ved at føre et Liv med stor Vindfibeligbed virker hen til, saa godt som muligt, at konsolidere vore Samfundstilstande. Jeg mener i det hele taget, at Lovgivningsmagten ser saaledes paa denne Samfundsklasse, at den anser dens Virksomhed for en Velsignelse for vort Samfund, og tillige har Dje for, at den lever under ugunstige økonomiske Vilkaar, og at det derfor ogsaa skulde være dens Forpligtelse at komme denne Samfundsklasse til Hjælp. Det har ogsaa været Lovgivningsmagtens Princip over for disse Foreninger, og jeg mener, at § 3 er i fuld Overensstemmelse med dette Princip. Jeg kan derfor ikke gaa med til at stemme for Endringsforslaget under Nr. 4, som gaar ud paa, at denne Paragraf, som er Hovedhjørnestenen i hele Lovforslaget, skal udgaa, og jeg vil paa det varmeste anbefale det høje Ting at stemme imod denne En-

bring til § 3, som er stillet af det ærede Flertal.

Th. Nielsen: Ja Udvalgets Flertal indstiller jo, at § 3 i Lovforslaget, der er Hovedparagraffen, skal udgaa, og det uagtet Kreditforeningen for Sjælland gennem Konverteringen har en Gæld paa 436,652 Kr. 51 Ore, og jeg maa vel antage, at Kreditforeningen for Østifterne har en tilsvarende Gæld i Forhold til Hovedstolens Størrelse. Det ses ogsaa af Betænkningen, og det blev ogsaa oplyst allerede ved første Behandling, at før 1896 i Juni Termin vilde Konverteringsgælden ikke være afgjort, og først 3 Terminer derefter ville de ældre Interessenter faa en Vættelse i deres årlige Udelse. Amortisationstiden maa jo ikke efter Loven udstrækkes til over et Tidsrum af 45 Aar. — Jeg tror nu ligesom den ærede sidste Taler, Ordføreren for Mindretallet, at der var meget god Grund til at beholde § 3. Jeg ser nok, at der staar i Betænkningen, og den ærede Ordfører for Flertallet fremhævede det vist ogsaa nu, at man har ikke hørt noget fra Bestyrelserne for disse Foreninger, som her er Tale om, om, hvorvidt de ønskede en saadan Godtgørelse fra Statskassen i Anledning af Konverteringen. Nej, det er sandt nok, Bestyrelserne ere ikke mødte in pleno og have forlangt dette, men jeg maa dog henlede Opmærksomheden paa, at det er en Repræsentant for Foreningerne, der har været med til at indbringe Forslaget i det andet Ting, og at det ogsaa er støttet af Bestyrelsesmedlemmer, naar derfor Bestyrelserne ikke ere mødte in pleno med et saadant Forlangende, saa er Grunden dertil vel den, at Kreditforeningerne ikke ere vantede til just at møde den største Velvilje her fra Rigsdagen (Modsigelse fra Indenrigsministeren). Jo, oprindelig mødte Loven af 28de Maj 1880 megen Modstand, og jeg tør tilføje, at havde ikke nu afdøde Indenrigsminister Skeel været særlig ivrig for den, var den næppe bleven gennemført. Jeg kan særdeles godt forstaa de Betænkneligheder, man havde, saa det, jeg her siger, fremkommer slet ikke som nogen egentlig Anklage. Dette turde vel være Grunden til, at man ikke fra Kreditforeningerne er fremkommet med det nævnte Forlangende baade dette, at Loven mødte Modstand i sin Oprindelse, og tillige, som vi alle vide, at den højterede nuværende Indenrigsminister gentagne Gange har forelagt Forslag om en forlænget Amortisationstid her i Rigsdagen, uden at han har været i Stand til at gennemføre det. Jeg tror derfor, at min Udtalelse er fuldkommen berettiget, om at, da Bestyrelsen